

Over de Tijdzee

Voor Isis

Schrijver: Ardou

Coverillustratie: Bart Sparnaaij

Suggesties en vormgeving: Danny B-ok

ISBN 9789463189408

© Copyright 2016 Ardou

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Over de Tijdzee

Ardou

De verstekelingen	7
Helga	15
Bjor	21
Het eiland	25
Islin	29
De brandende valk	33
Odin's burcht	42
Een vreemde gast	50
De schatkamer van Odin	53
Het blauw van je ogen	58
Hemmingr	63
Geri's gevangenschap	66
De ontsnapping uit Walhalla	69
De dwergberg	72
Dvalin	76
De smidse	80
De paarden van Gard	85
De fjordenruiters	90
Sessrumnir	98
Het offer	103
De vuurproef	110
Terugkijken	120
Achtergrond	123

De verstekelingen

Grote mensen zijn stom. Ze weten altijd alles beter en ze luisteren nooit.

Ik wil hier niet zijn in een stomme klas. Ik wil op mijn oude school zijn, in de stad, bij mijn vrienden.

Geri pulkt aan een losse kies en geeuwt achter haar hand. Ze kijkt naar buiten en knijpt haar ogen tot spleetjes tegen het felle zonlicht.

‘Vergeet niet maandag een lunchpakketje mee te nemen. De bus staat om half negen klaar.’ Meester Arnold pakt zijn tas in.

‘Maar waar gaan we naartoe, meester?’, vraagt Kees die achter in de klas zit.

‘Nee, dat moet een verrassing blijven.’

‘Ah meester, vertel!’, roept Alex die naast Kees zit.

‘Ja meester’, roept de klas in koor, ‘aah!’

‘Luister, ik verklap niks. Naar huis jullie!’ Meester Arnold klapt in zijn handen en wijst naar de deur.

De kinderen joelen en pakken hun spullen bij elkaar.

Kees en Alex dringen zich de klas uit, de gang op.

‘Zie ik je zo bij de hut?’, vraagt Alex.

‘Ik moet eerst mijn vader helpen in de sportschool. Heb je zin om mee te gaan?’, antwoordt Kees.

‘Oké, mijn vader is op zee, dus bij mij is toch niemand thuis’, mompelt Alex schouderophalend.

‘Wie het eerste de tas van Geri te pakken heeft’, roept Kees. Hij rent vooruit en rukt de tas uit haar hand.

‘Kees de Klier, geef die tas terug!’, roept Geri.

Ze rent Kees achterna en duwt hem tegen de muur. ‘Hier die tas!’, fluistert ze dreigend en zet haar vingers in zijn keel.

‘Geri Houtkamp, waar denk je dat je mee bezig bent?’, broemt een zware stem.

Van schrik laat Geri los. Ze kijkt achterom in het lachende gezicht van Alex.

‘Oké, oké, meester Alex. Het is mijn schuld.’ Kees hikt van de lach en geeft de tas aan Geri.

Geri loopt door de wijd openstaande deuren het schoolplein op. In gedachten drukt ze Kees opnieuw tegen de muur. Stumper, denkt ze.

Ze loopt het pad op naar een witte bungalow in de duinen.

In de keuken pakt ze een reep melkchocolade uit de kast.

Dan sloft ze door naar haar slaapkamer. In het voorbijgaan kijkt ze nog even hoopvol in de werkkamers van haar vader en moeder. Natuurlijk zijn ze er niet, denkt ze.

‘Hoi Trink.’ Geri pakt haar gele, gerafelde knuffel en valt neer op haar bed. Ze duwt Trink in haar nek en legt haar wang tegen de zachte stof. Ze zucht diep, maar het zware gevoel in haar hoofd trekt niet weg. Ze staart naar haar kledingkast en ziet haar cap. Rijden, ik wil rijden. Even weg, weg van hier, denkt ze.

Ze trekt haar rijbroek en laarzen aan. In de garage pakt ze haar fiets. Met grote snelheid fiets ze langs school naar de duinen aan de andere kant van het dorp. Bij het winkelcentrum ziet ze Kees en Alex lopen. In het voorbijgaan steekt ze haar tong uit.

Bij de manege zet ze haar fiets naast de stal.

In de box van Dunbar hoort ze onrustig geschuif en gesnuif.

Geri glimlacht: Dunbar weet dat ze er aan komt. In de stal

steekt Dunbar steekt zijn hoofd uit de box, legt zijn snuit in haar geopende hand en snuift. ‘Gaan we naar buiten?’, vraagt ze. Het paard hinnikt opgewonden.

Eerst roskamt ze het paard en dan legt ze het hoofdstel op. Met een zwaai legt ze het zadel op zijn rug en snoert de singel aan. Gewillig laat Dunbar zich aan het leidsel naar buiten voeren.

‘Kom maar, jongen. Zo ja. Goed zo’, maant ze kalm. Het paard springt, slaat zijn achterbenen uit en briest. Geri trekt het leidsel aan en Dunbar komt gedwee tot rust. Ze zet haar linkervoet in de stijgbeugel, springt op en zwaait haar rechterbeen over de rug van het paard. Het leer kraakt als ze neerploft in het zadel.

Leendert, de man die de stallen schoonmaakt bromt: ‘Blijf je niet te lang weg? Het weer is aan het veranderen.’ Hij leunt met beide handen op zijn mestvork en spuugt op de grond om zijn woorden kracht bij te zetten.

Enge griezel, waar bemoei je je mee, denkt Geri. Zonder iets terug te zeggen stuurt ze Dunbar stapvoets de duinen in.

Geri laat haar ogen over de ruime horizon dwalen zodra ze de zee ziet. Ze sluit haar ogen en het zonlicht verwarmt haar oogleden. Weg is het zware gevoel in haar hoofd.

Ze spoort Dunbar aan. Onderaan het duin laat ze ook de teugels vieren. Dunbar gaat over in galop. Ze duikt licht voorover, spreidt haar armen. Als ze haar ogen weer sluit dwalen haar gedachten af. Ze fantaseert hoe ze hoog boven de duinen als een vogel planeert op de wind.

Na een tijdje wordt ze opgeschrikt door een flits en even later klinkt een splijtende donderslag. Dunbar houdt in. Geri moet zich vastgrijpen aan de manen.

Ze kijkt om zich heen en ziet inktzwarte wolken vanaf zee snel naderen. Een harde wind zet aan en zwiept de stren-

gen van haar lange haar over haar wangen en slapen. Dunbar is onrustig. Geri reikt voorover naar de teugels en laat het paard rechtsomkeert maken. Net voordat ze bij de manege zijn, vallen de eerste grote regendruppels dof neer in het stoffige zand. Een naar alle kanten vertakkende lichtflits en even later volgt de krakende klap van de donder.

De volgende morgen staart Geri uit het raam van de huiskamer. Buiten loeit nog steeds de storm. Deze rukt woest aan de takken van de bomen.

‘Stom, de manege zou gewoon een binnenbak moeten hebben’, fluistert ze.

‘Pap, zullen we naar het strand gaan? Het is eindelijk droog.’

Reinier, haar vader, draait met de stemsleutel de e-snaar van zijn cello aan, terwijl hij de strijkstok naar zich toe trekt. Een brommend geluid gaat van laag naar hoog.

‘Je weet hoe ik daar over denk, schatje. Niet met dit weer.’ Ze zucht. Dan... Ziet ze het nou goed? Daar aan de overkant van de straat... Een hond? Nee, dat is geen hond. Een wolf?

Dat kan niet!

Mireille, haar moeder, heeft eens gezegd dat wolven al lang niet meer in Nederland leven.

Het beest snuffelt over de grond. Plotseling tilt het zijn kop opzij en kijkt Geri dreigend aan. De ogen gloeien geel op en onder de opgetrokken bovenlip ziet ze scherpe tanden blikkeren.

Geri voelt kippenvel lopen van haar rug tot haar kruin. Ze duikt weg onder het raam. Als ze eindelijk weer durft te kijken, is het beest verdwenen. Ze loopt naar de studeerkamer van haar moeder. ‘Mam, leven er hier nou echt geen wolven meer?’

Mireille, haar moeder kijkt op uit een boek over de Noorse oudheid.

‘Grappig dat je daarnaar vraagt. Een wolf is laatst in het noordoosten gezien. Ik heb dat toen nog even uitgezocht. Er leven roedels in Duitsland, die zich verder naar het westen verspreiden. Het zou dus kunnen dat er binnenkort meer jonge zwervende wolven opduiken. Maar dan zouden ze het eerst in Twente of op de Veluwe te zien zijn. Dus maak je niet ongerust dat is ver hier vandaan.’

Gerri doet alsof ze luistert. Haar gedachten dwalen af naar het beest en ziet weer de geel opgluoiende ogen voor zich. Dat was beslist geen jonge wolf. Er gaat opnieuw een rilling door haar heen.

De volgende morgen wrijft Kees zijn ogen uit. Hij luistert. Het waait nog wel maar hij hoort ook merels zingen.

De storm is gaan liggen. De hut, denkt hij.

Hij moet met Alex bij de hut gaan kijken.

Snel schiet hij zijn kleren aan en sluipt de trap af. Hij wil niet eerst ontbijten met zijn ouders. Bij het huis van Alex ziet hij zijn vriend al achter het raam. De ogen gericht op het computerscherm en druk met zijn rechterhand bewegend zit hij een spelletje te spelen.

Kees roept hem met hun speciale kreet, ‘Oeaa!’

Alex kijkt op en zwaait. Kees wenkt hem.

Alex sloft over het tuinpad. Het zand schuurt onder zijn zolen. Ondertussen steekt hij zijn armen in de mouwen van zijn jas.

‘Wat denk jij, zou hij ingestort zijn?’ vraagt Kees.

‘Geen idee. Bij een oom van me in de straat is een boom omgewaaid. Klang, zo boven op een auto.’

‘Wow!’, roept Kees uit.

Samen lopen ze de straat uit naar de duinen. Even later

klauteren ze een duin op en kijken naar beneden. De ingang van de hut is niet meer te zien.

Met een zucht gaat Alex zitten. 'Nou dat duurt minstens een dag voordat we de ingang weer vrij hebben', zucht hij. 'Makkie', lacht Kees.

Geru trekt de achterdeur van haar huis dicht. Haar moeder is al vroeg vertrokken naar een bijeenkomst in de stad. Haar vader is aan het oefenen op zijn cello voor een uitvoering. Ze wil naar het strand. Na een storm is er altijd wel iets aangespoeld vertelde haar opa. Ze is nieuwsgierig, misschien vindt ze iets.

Bij de zee loopt ze door het schuim dat in grijsbruine vlokken meebeweegt op de aanspoelende golven. Dan ziet Geru iets uit het zand steken. Het glinstert en lijkt op de vleugel van een vogel. Ze bukt zich, maar voordat Geru het voorwerp kan pakken krijgt ze een duw en valt opzij. Ze kijkt omhoog en ziet een grote man gekleed een donkere cape met capuchon. De man pakt het voorwerp en loopt gehaast over het strand naar de duinen.

Geru voelt zich verlamd van schrik en tranen branden achter haar ogen. Ze staart de man na, die over het duin klautert. Als de man is verdwenen, ziet ze twee jongens uit het helmgras opstaan. De jongens rennen op haar af. Kees roept: 'We hebben alles gezien! Die vent ging die kant op. Kom op.' Kees rent vooruit, stopt plotseling op de top van het duin, maakt zich klein, draait zich om en legt zijn wijsvinger op zijn lippen.

Hij gaat liggen en ziet de man met de cape op een lang, houten schip stappen dat half uit het zand steekt. Op de voorsteven van het schip staat de ranke kop van een draak met geopende bek. Alex en Geru ploffen naast Kees neer in het zand. Hijgend zien ze hoe de man onder een afdak

achter op het dek van het schip verdwijnt.

‘Wat is dat nou?’, fluistert Geri.

‘Dat is een schip. Dat zie je toch!’, snauwt Alex.

‘Ja, een drakkar, maar wat doet dat ding hier?’

Plots horen ze het huilen van een wolf en ze duiken weg.

Voorzichtig kijkt Geri weer over de rand van het duin.

Ze ziet de man weer aan dek komen en in het struikgewas verdwijnen.

‘Wat zullen we doen?’, fluistert Alex.

‘Kijken, misschien vinden we wat hij zo graag wilde hebben’, spoort Kees hen aan.

Voorzichtig sluipen ze op het schip af.

Ze klauteren via het duin aan boord.

Geri is misselijk van angst. Toch volgt ze Kees en ze bukt zich om onder het afdak te kijken.

In het schemerduister zien ze allerlei figuren van hout en steen, maar ook zwaarden en speren. Ze liggen allemaal netjes geordend.

Geri herkent de voorwerpen. Soortgelijke dingen heeft ze weleens in een boek van haar moeder gezien.

‘Volgens mij zijn het allemaal, net als het schip, spullen uit de tijd van de Vikingen’, fluistert ze.

Dan herkent Geri het voorwerp dat de man van haar afpakte. Het ligt in een uitsparing van een met houtsnijwerk versierde bedrand. Het is een raaf, gemaakt van goud. Daarnaast is nog een uitsparing waar plaats is voor eenzelfde soort sieraad.

‘Mijn moeder’, fluistert Geri, ‘heeft weleens verteld dat lang geleden de Vikingen de Valkenburg zijn binnengevallen. Ze hebben daar zelfs een tijdje gewoond en zijn toen weer verder getrokken. Ze maakten rooftochten langs de Rijn.’

‘Waar was die Valkenburg?’, vraagt Kees op fluisterton.

‘Weet je dat niet. Hier, hier in de buurt langs de rivier’ ant-